

Clare Fisher

Alle
GOEDE
dingen

Vertaling Karin Schuitemaker

HarperCollins

© 2017 Clare Fisher
Oorspronkelijke titel: *All the Good Things*
Vertaling: Karin Schuitemaker
Omslagontwerp: Penguin/Random House/Marry van Baar
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 2630 5
NUR 302
Eerste druk augustus 2017

Originele uitgave verschenen bij Viking, Penguin Random House, UK.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Alle goede dingen

1	Een babyhoofdje ruiken tot in je hart	9
2	Lopen tot je thuiskomt in je lijf	15
3	Genoeg van elkaar houden om samen te zwijgen	28
4	Vrienden bij wie je vreemd kunt zijn	42
5	In je eigen huis bankhangen met een fleecedekentje	73
6	Voorlezen aan iemand die luistert	92
7	Flirten op Orange Wednesday	99
8	In slaap vallen met je benen verstrengeld in die van een ander	115
9	Zo gelukkig zijn dat het pijn doet	125
10	Als je lichaam eindelijk volwassen wordt	140
11	Voor je fouten uitkomen	149
12	Biechten in de toiletten	160
13	Zachte oren in zware tijden	181
14	Dat katten zelfs op grijze dagen een plasje zonlicht vinden om in te baden	196
15	Zwangerschapsbuiken	212
16	Je moeder die je een sjaal omknoopt	241
17	Doen waar je het bangst voor bent	276

18	Even hard rennen als de Theems stroomt	279
19	Weten dat je elke dag op dezelfde tijd opstaat, wat er verder ook verandert	287
20	Een baby die in je tepel hapt alsof hij nooit meer gaat loslaten	292
21		306
22	De belofte van een lege bladzijde	310
	Dankwoord	317

1. Een babyhoofdje ruiken tot in je hart

Van alle goede dingen die ik ooit in me heb gehad was jij het eerste en het beste. Jij, van top tot teen, van je aaibare oorlelletjes tot de hoop in de krul van je teentjes. Dat moet je onthouden. Denk daaraan als weer zo'n eikel zegt dat je slecht of laat-maar-zitten bent. Denk daaraan als je zeker weet dat de goede dingen vastzitten achter de glimlach van andere mensen. En denk er nog harder aan als je vindt dat je niets bent.

Het klinkt best debiel, een lijst maken van goede dingen. Dat was in elk geval mijn eerste reactie toen Erika ermee kwam. Ik ken Erika pas sinds ze me hier opborgen, maar nu moeten we het elke week een heel uur met elkaar uithouden. Ze heeft zo'n nerdy bril die haar ogen onmenselijk groot maakt; toen ik 'debiel' zei, werden ze zo groot dat ik het gevoel kreeg dat ze alles wist van mij en van het universum en

zelfs van daarbuiten, wat daar ook mag zijn, en toen voelde ik me zo klein dat ik opsprong, mijn stoel bij de rugleuning greep en zei: 'Denk je dat ik debiel ben of zo?'

Ik wachtte tot Erika tegen me schreeuwde. Of tot ze ergens op een noodknop drukte waardoor de *PIW*'ers zouden komen binnenstormen. Maar ze zuchtte alleen alsof ik een tv-programma was waarvan ze hoopte dat het later nog leuk werd. Ik liet de stoel los en ging weer zitten.

'Goed,' zei ze, en ze legde haar handen plat tussen ons op tafel. Ze waren rood en schilferig, alsof ze er niet aan had gedacht om afwashandschoenen te gebruiken. 'Vertel me eerst maar eens waarom je dat woord gebruikte. Debiel.'

'Weet ik veel. Ik doe mijn mond open, en dan komen er woorden uit. Verder niks.'

'Dat kan,' zei Erika. 'Maar er zijn ook andere manieren. Zo weet ik bijvoorbeeld, net als jij, hoe het is om moeder te zijn. Ik heb drie kinderen.' Er gebeurde iets met haar gezicht waardoor een blind paard nog in de gaten zou hebben gehad hoeveel ze van hen hield. Zou een blind paard hebben kunnen zien hoeveel ik van jou hield? Of wie dan ook?

'De een is wild van voetbal,' zei ze, 'de ander van Harry Potter, en de derde van spinnen en ruimteschepen. De een kan niet tegen harde geluiden, de ander kan niet tegen rond eten. Eentje is toevallig autistisch. En toch zijn ze alle drie helemaal zichzelf.' Ze zei even niets en liet haar wenkbrauwen dansen – die trouwens nooit een epileerdraadje of pincet van dichtbij hadden gezien. 'Begrijp je wat ik bedoel?'

'Sorry' zou een volwassen reactie zijn geweest. En misschien nog iets als 'Bedankt dat je tegen me praat alsof ik gewoon een moeder

ben, net als jij. Alsof we zomaar twee mensen zijn.’ Maar ook al ben ik dan eenentwintig en al heb ik dan honderd procent gegarandeerd volwassen dingen gedaan, zoals in mijn eigen flatje mijn eigen borden afwassen, mét afwashandschoenen en alles, en al heb ik dan een baan, een vriend en een baby gehad, voor mijn binnenkant gaat dat ‘volwassen’ niet altijd op. Ik zakte onderuit en mompelde: ‘Prima, joh.’

‘Je kunt op allerlei manieren naar mensen kijken, en woorden als “debiel” zijn gevaarlijk omdat ze ons het idee geven dat er maar één enkel verhaal is.’

Ik deed mijn mond open, maar er rolden geen woorden uit. Niet eens een ‘o’ of zo’n soort net-geen-woord.

‘Ik denk,’ zei ze, voelend aan haar al half grijze jongenskapsel, ‘dat jij wel ervaring hebt met dat soort woorden. Of niet?’

Erika met haar bril, en ook de vla-gele muren vielen weg. Ik zat opeens weer in de rechtszaal en wist niet waar ik moest kijken, omdat ik alleen alle slechte dingen zag die ik had gedaan, waar ik ook naar keek, of het nou de rechter was met zijn pruik, de griffier met haar computer, de advocaten met hun ringbanden, of zelfs de muren van namaakhout. Al het slechte waardoor de andere gevangenen me nooit aankeken, of alleen met van die duistere blikken.

‘Bethany?’

Erika’s stem schoof de herinnering terug in dat hoekje van mijn hoofd waar het net zo bedompt, viezig en donker is als de vloer onder de bank. Je kunt je nog zo vaak voornemen om het daar eens uit te mesten, maar het komt er toch nooit van, omdat alleen je enkels dat stuk vloer ooit zien.

Daar in de kamer zat Erika me vol aan te kijken, maar dat vond ik

niet erg, voor het eerst van mijn leven; je kon niet weten wat iemand anders wel of niet van je dacht, en dat was eigenlijk wel best. Misschien was het zelfs goed.

Ik deed mijn mond open, en er kwamen woorden uit waarvan ik niet wist dat ze er zaten: 'Een van mijn pleegmoeders, de vierde of de vijfde of zo, die had een obsessie met katten.'

'O?'

'Ze hield echt van die beesten. Als ik zei dat ik me niet lekker voelde, zei ze dat ik niet zo zielig moest doen. Maar als de kat een keer nieste, propte ze hem in zo'n donkere plastic kooi en holde meteen naar de dierenarts. Totdat ze hem in die kooi stopte, had die kat nergens last van; hij was misschien een beetje snotterig of humeurig of zo, maar meer niet. Maar zodra hij in de gaten kreeg dat hij geen kant meer op kon, draaide hij helemaal door en krabde, jankte, mekkerde en scheidde de hele boel bij elkaar. En na een tijd werd hij dan slap en depri. Nou, dat dus. Zo voelt het, dat soort woorden.'

Erika glimlachte alsof ik iets beter dan goed had gedaan. Ik wachtte af tot ze zei wat dat was, maar ze gaf me alleen dit schrift. 'Dus je gaat proberen om die lijst te maken?'

'Ik ken dit soort schriften nog van school. Als je maar weet dat ik hier een paal voor ga halen.'

'Je krijgt er geen cijfer voor,' zei ze lachend. 'Ik lees zelfs niet wat je hebt geschreven als jij dat niet wilt.'

Ik zette mijn beste prima-joh-gezicht op, maar ondertussen gleden mijn handen al gretig over de ruwe gerecyclede bladzijden omdat het zo lang geleden was dat iemand iets aan ze had gegeven, of aan mij, en het voelde goed dat die tijd nu voorbij was. 'Waar doe ik het dan voor?'

‘Voor jezelf.’

‘De goede dingen in mijn leven opschrijven?’

‘Precies.’

‘En als ik nou... niets kan bedenken?’

Als je nog nooit een verdrietige glimlach hebt gezien, had je die van haar toen moeten zien. ‘Dat lukt je wel.’

‘Nou ja. Zo heb ik in elk geval iets te doen.’

Ik stak het schrift in mijn broek en liep de kamer uit. Het schoof heen en weer tegen mijn onderbroek, en ik moest raar lopen omdat het anders door mijn linkerpijp naar beneden zou zakken, maar dat maakte niet uit, want steeds als ik mijn been verzette, dacht ik aan jou.

Ik zat die dag weer alleen bij het avondeten, maar dat maakte niet uit. Voor het eerst in de drie weken die ik hier nu was, trilden mijn handen niet. Ik kon zelfs een paar happen binnenkrijgen van de bruinige prut die kip curry moest voorstellen. De herrie van alle prattende, etende en lachende meiden om me heen was even erg als anders, maar het maakte geen scheuren in mijn hart. Toen ik weer terug in de cel moest, vond ik het niet erg dat het stil was, of dat er een lege plek zat waar een deurknop hoorde. Ik dacht aan je wimpers, zo vol en zwart, ook al toen je nog maar net geboren was; ‘een hartenbreker,’ zeiden de verpleegkundigen. Aan je gemummel als je sliep, alsof je de prachtigste dromen droomde, toen al. Als het echt een heel goede droom was, blies je een spuugbelletje. Ik dacht aan je teentjes en hoe je die kromde en strekte als ik je verschoonde. Het allerbeste was nog hoe krankzinnig lekker je hoofd rook. Mijn neus in je donshaar stoppen en dan diep inademen... dat was beter dan alle drank of drugs of nieuwe telefoons of wat mensen ook allemaal kopen om

zich goed te voelen; ik snoof die geur zo recht mijn hart in. Jou vormgeven op het papier zou een goede tweede zijn na wat ik al had gedaan, namelijk de echte jou maken.

En wie weet? Misschien vindt dit lijstje ondanks alles zijn weg naar de jij die ik in gedachten zie opgroeien bij een andere moeder, ergens ver hiervandaan. Ik hoop dat deze lijst, hoe die ook uitpakt, jou laat zien dat alles wat ze aan slechts of aan niets vertellen over mij en het begin van je leven niet het enige verhaal is. Je zult misschien denken dat ik debiel ben om dat te hopen in het licht, of liever gezegd het duister, van alles wat er is gebeurd. Maar weet je? Ik vind het iets goeds. Ik vind het goed om hoop te zien waar ieder ander zou toegeven dat alles totaal hopeloos is.

2. Lopen tot je thuiskomt in je lijf

De eerste keer dat ze me opsloten in mijn cel scheet ik bagger. Ik haalde mijn handen van boven tot onder over de deur tot de vellen eraan hingen, en nóg weigerden ze te accepteren dat er geen deurknop op zat. Ik scheet bagger toen ik voor het eerst door de gangen liep, langs muren met de kleur van de mondholte van een ranzig type dat nooit zijn tanden poetst en nooit groente eet. Ik scheet totaal bagger toen ik zag dat een vrouw uit haar cel werd gesleept met haar spijkerbroek en jack helemaal onder het bloed waar ze zichzelf gesneden had. De eerste keer dat ik op rapport ging omdat ik zonder wc-pas was weggelopen uit de IT-les scheet ik niet zomaar bagger; toen staarde ik naar de gelamineerde poster met drie lachende vrouwen erop, hand in hand – ieder met een andere huidskleur, maar alle drie in een polo, en zo te zien hadden ze nooit in de gevangenis gezeten – en een tekstballon boven de blonde met ‘Laten we vrienden zijn!’ en wilde ik

wegrennen. Maar ik kon niet wegrennen, natuurlijk. Ik kon niet gillen of zelfs maar stampvoeten. In die twee of drie seconden voordat ik de deur opendeed en de docent en de andere meiden mijn gezicht zagen, kon ik alleen een traan uit mijn oog laten ontsnappen. Maar waar ik echt bagger voor scheet, nog meer dan voor al het andere, was mijn straf hiervoor uitzitten. Stel dat jij niet alleen het eerste was wat goed aan mij was, maar ook het laatste?

Toen ik de vormingsruimte binnenkwam en ging zitten, lachte Erika me toe. ‘Hallo, Beth, hoe was je week? Ik heb nog aan jou en je lijstje gedacht.’ Haar mond, haar wangen, haar ogen... alles deed mee met haar glimlach, alsof de kamer met mij erin beter was dan zonder mij. Ik glimlachte terug.

‘Niet slecht,’ zei ik. ‘Eerlijk gezegd heb ik net nog iets goeds bedacht. Rennen.’

Haar wenkbrauwen dansten. ‘Rennen?’

Mijn benen hoorden het woord en begonnen meteen te stuteren. Ik moest ze voor de zoveelste keer vertellen dat ze tussen deze muren geen kant op konden. ‘Alleen als ik ren voel ik me goed. Toen ik wegrende nadat ik dat slechte had gedaan waarvoor ik hier opgesloten zit, voelde ik me goed. Zelfs toen.’

‘Ga verder.’ Het was net alsof ze ergens een stop uit had getrokken. Haar gezicht liep leeg tot er geen uitdrukking meer op te zien was. ‘Neem me maar mee terug.’ Nu ze er niet meer was, maar ook weer wel, voelde het verleden als een goede plek om naar terug te gaan.

Soms word ik wakker met een springveer in mijn lijf. Ik kan vandaag wel rondjes gaan rennen door het park met jou in de buggy; ik zou alle gangpaden in de supermarkt op en neer kunnen lopen terwijl ik

liedjes voor je zing; en dan zie ik de wc-pot en de wasbak op schopafstand van mijn bed. De tralies voor de ramen. Dan weet ik het weer. Dan weet ik het slechte weer. Dat voelt dan alsof iemand me voor mijn hoofd slaat met een sok vol grind, alsof ik terug in bed word geduwd. Even diep ademhalen. Dan dwing ik mezelf om weer overeind te komen, want hier moet je opstaan als ze zeggen dat je moet opstaan.

De dagen nadat ik het had gedaan, waren heel springerig; ik moest weg, dat was het enige wat ik wist. Zo snel en zo ver mogelijk weg. En waar kon ik beter naartoe rennen dan naar een hardloopevenement?

Running for Fun, zo heette het. Ik had de poster maanden geleden al eens zien hangen, toen jij als een heerlijk warm gewicht in mijn buik zat en ik op mijn beurt wachtte in het gezondheidscentrum. De mensen op de poster hadden allemaal een blij, rood gezicht; ze liepen voor de lol en zamelden daarmee geld in voor kinderen met kanker! Ze waren rijk genoeg om honderd pond te kunnen missen, een 'spotprijs', kennelijk, voor twee dagen vol 'inspirerende verhalen van fitnessexperts uit de hele wereld' plus gezellige bijeenkomsten, buffetten en officiële wedstrijden. En het was nog in Leicester ook. Even naar de supermarkt was al een hele onderneming met een baby in mijn buik die zo goed als klaar was om geboren te worden, laat staan een tripje naar een of ander raar stadje een heel eind van Londen. Maar die poster dook steeds weer op, overal, in de bibliotheek, bij de dokter, in de bushalte, en telkens als ik hem zag, werd ik bozer en bozer dat ik niet kon gaan.

De dagen nadat ik het slechte had gedaan, was ik niet mezelf. Ik was niemand. Ik kon alles. Ik kon naar Leicester. Ik kon nog een flitslening afsluiten en het geld uitgeven aan een goede kapper. Aan een

nieuwe Nike-legging die mijn benen omspande met de hele Melkweg. Aan een hardloopwinkel waar ze je op een loopband zetten die de afwijkingen aan je voeten ziet.

‘Iedereen verdeelt zijn gewicht weer anders over zijn voeten,’ zei het meisje in de winkel – haar paardenstaart zwaaide heen en weer, maar verder stond ze stil. ‘Jij, bijvoorbeeld, jij steunt te veel op je voorvoet. Dat je niet steeds struikelt! De Asol Gel Elite lijkt me de beste keus voor je. Die zijn toevallig net afgeprijsd naar honderd-twintig pond.’

Tot dan toe liep ik op de oude Reeboks van mijn laatste pleegmoeder, in een legging van de Primark en het shirt van mijn veldloop-team van school, dat nog steeds twee maten te groot voor me was. Ik was na een jaar al uit dat team gewipt, maar ik was wel de beste, dat had de coach zelf gezegd, talent had ik, zo zei ze het: ‘De rest kan prima hardlopen, maar jij móét, dat zie ik aan je, jij hebt iets bijzonders.’

De coach zag eruit als een oudere moeder of een jonge oma. Ze deed zelf niet aan hardlopen; ze brulde en blies alleen heel vaak op haar fluitje. Ik maakte mijn teamgenoten aan het lachen door haar waggelloopje na te doen, en haar radeloze gezwaai met haar armen als ze vond dat we niet hard genoeg gingen. Meestal lette ik wel op dat ik die imitaties deed wanneer ze niet keek, maar soms ging het mis. Zoals die keer in de kleedkamer dat ik van alles onder mijn t-shirt propte zodat het net leek alsof ik een buik had en iedereen dubbel lag, en toen weer stil werd, net toen ik dacht dat ze me leuk begonnen te vinden. Ik hoorde een droevige kreet achter me, een beetje zoals een kat klinkt als je op zijn staart gaat staan. Het was de coach. Ze had me gezien. Ik wist niet wat ze zou doen, huilen of me

terechtwijzen. Uiteindelijk schudde ze alleen haar hoofd en zei: ‘Bethany toch. Ik had je hoger ingeschat.’ Toen liep ze de kleedkamer uit, en de anderen draaiden zich om, en mijn maag voelde als een spons die wordt uitgeknepen. Ik wilde naar de coach toe hollen om te zeggen dat het me speet, dat ik bij het in slaap vallen het liefst dacht aan al die goede dingen die ze tegen me had gezegd, maar ik had nog nooit zoiets tegen iemand gezegd en ik had geen idee hoe je dat aanpakte.

De coach had het wel goed gezien: ik wás goed. Ik liep sneller dan de anderen, ook al hadden ze langere benen en betere schoenen dan ik, en ook al had ik nooit eerder aan veldlopen gedaan, omdat ik in Londen nou eenmaal geen veld had gehad om over te lopen, alleen rode asfaltpaden om eindeloos rondjes over te hollen. Ik ging niet over mijn nek van de plassen of de koeienvlaaien. Ik daalde de steilste hellingen af, huppend van rots naar rots en ploegend door drassige stukken. Soms lag ik zo ver voor dat ik naar de top van de heuvel rende en daar bleef staan. Uitkijkend over de Levels, die laagliggende, vlakke velden rond Yeovil waar vaak zo veel mist hing dat het leek alsof ze onder water lagen, had ik het gevoel dat ik was doorgestoten naar een wereld die nieuw en bijzonder en helemaal van mij was.

Niet te geloven dat ik gewoon was vergeten hoe goed het voelde, dat veldlopen!

Het lastige aan volwassen zijn is dat je geen clubs meer hebt. Als ze er al zijn, vraagt niemand je erbij. Of je moet er dik voor betalen, of een bepaald soort werk doen, of dan-en-dan daar-en-daar staan om erbij te komen. Ik had hardgelopen door heel Londen, maar altijd in mijn eentje, en meestal op momenten dat ik eigenlijk iets anders moest doen, zoals een nacht goed slapen, of een afbetalingsregeling

treffen, of naar het arbeidsbureau gaan. En toen werd jij te groot om nog met je rond te rennen, en daarna was je eruit, en vervolgens deed ik wat ik heb gedaan, en zo was dat evenement van Running for Fun dus eigenlijk mijn laatste kans om mee te doen aan iets goeds.

Het Running for Fun-hotel lag recht tegenover het treinstation van Leicester. Ik dacht dat de receptie vol zou staan met mensen op lycrabenen, maar er was helemaal niemand. Zat ik in het verkeerde hotel? Mijn hart haperde, en ik wilde al bijna de benen nemen, toen de vrouw achter de balie naar me glimlachte alsof ze al de hele ochtend op me stond te wachten.

‘Welkom!’ Op haar naamkaartje stond AMANDA WIJ HELPEN U GRAAG. Ze glimlachte naar de sterren op mijn benen. ‘U bent een Runner for Funner, neem ik aan?’

Een Runner for Funner! Ik knikte.

‘Dat dacht ik al. Uw naam, alstublieft?’

‘Katherine Chapworth,’ zei ik, want Katherine Chapworth klonk als iemand die dagelijks vijf stuks fruit en groente at en om tien uur het licht uitdeed.

‘Hm...’

Er stond een megagrote schaal met pepermuntjes op de balie, en terwijl Amanda Wij helpen u graag naar haar scherm fronste, stopte ik een handjevol in mijn tas.

‘Ik zie u hier niet op de lijst, maar we hebben op de valreep nog een paar annuleringen binnengekregen, wat wel betekent dat ik u niet de vroegboekorting kan geven, als dat geen probleem voor u is?’

De lening die ik had afgesloten om de andere leningen af te betalen (die ik had afgesloten om de boetes voor rood staan te betalen),

vond dat best een probleem. Maar dat was van later zorg. En zolang ik bleef rennen, werd later nooit nu. Op dit moment kon ik briefjes over de balie schuiven, en daar ging het om.

‘Uitstekend,’ zei ze. ‘U kunt het restant voldoen bij vertrek. Dan zijn hier uw sleutel en uw welkomspakket.’ Ze gaf me een rode map. Op de voorkant stonden hardlopers met rare rode pruiken op. Sommige gezichten verdwenen half onder de grote witte letters van RUNNING FOR FUN: WELKOM IN ONZE WERELD!

‘Als u nog vragen hebt, of er is iets niet in orde met uw kamer, u kunt altijd bellen, wat het ook is.’

‘Bedankt, Amanda,’ zei ik, en ik meende het nog ook; het was al een hele tijd geleden dat iemand zo veel vriendelijke dingen tegen me had gezegd.

Toen ik naar de lift liep, zag ik twee korte, stevige benen en een hoofd met grijze krullen. De coach! Daar stond de coach, kon niet missen. Nóg een teken dat ik hier goed aan deed, dat als ik maar gewoon...

Maar het was de coach niet.

Het was iemand anders.

Ze had een felrood t-shirt van Running for Fun aan, en het woord ‘Fun’ werd uitgerekt door haar tieten, die zo bol stonden als springkussens en waar ik naar bleef staan staren, ook al zei ik tegen mezelf dat ik er niet naar moest staren omdat dat iets voor vieze mannetjes was. Toen ik mijn blik losrukte, zag ik dat ze naar me glimlachte. We stonden naast elkaar in de lift, en toen stapten we op dezelfde verdieping uit en liepen we dezelfde kant op. Ik keek niet om toen ik bij mijn kamer was, maar haar glimlach voelde ik nog; het voelde goed, en ik snoof hem zo diep mogelijk op.